

kun gjøre opmærksom paa, at § 2, ſaaledes ſom den nu foreligger, væſentlig kun indeholder en Gjentagelse af de nugældende Regler; der er kun en ganſke ubetydelig Udvidelse. Medens Lov- og Skibsfartloven af 1863 beſtemmer, at Sundfarten, Farten mellem Kjøbenhavn—Helsingør og Kjøge Lovdistrikter paa den ene Side, alſaa ganſke det Samme, der nu ſtaar i § 2, og den ſveſke Kystſtrækning fra Kullen til Falsterbo paa den anden Side ſkulde betragtes og behandles ſom indenrigſt Skibsfart, ſaa er den eneſte Udvidelse, der nu har funden Sted, den, at denne Linie Kullen—Falsterbo har ſaaet en lille Forlængelse i begge Ender, idet den modsatte ſveſke Kystſtrækning i § 2 er betegnet ſom Helsingborg, Landskrona, Malmø og Trelleborg Lovkammerdistrikter. Denne Udvidelse vilde man ogſaa have foretaget i Genhold til Lovforſlagets oprindelige Afſattelse, hvor der kun ſtaar den modsatte ſveſke Kyst; man vilde da have givet dette Udtryk den Fortolkning, at dermed forſtodes de fulde Lovkammerdistrikter paa den modsatte Side. Grunden til, at jeg, ſkjønt Lovforſlaget er undergaaet ikke ubetydelige Forandringer, dog meget maatte ønske, at denne Udvidelse for den ſveſke Kystſtræknings Vedkommende fik et Udtryk i dette Lovforſlag, er, at man i Konventionen med Sverrig af 22de September 1871 om Farten her i Sundet har forpligtet ſig til ved Leilighed at give denne begunſtigede Kystſtrækning en Udvidelse til at gjælde de fulde Lovkammerdistrikter, og at det forekommer mig i Virkeligheden at være lidet klædeligt, for ikke at ſige lidet ſømmeligt, naar man forhandler en Lov om den indenrigſte Skibsafgift, ſaa at unlade at opfylde dette Løfte til Nabomagtens af 1871, iſer da det jo i Virkeligheden har en ſaa ringe Betydning, at jeg vil kunne kalde den forsvindende.

Fra flere Talere, jeg tror endogsaa ikke at feile, naar jeg ſiger fra alle Talere, er der ved Siden af Udtalelſerne om at ville give Lovforſlaget, ſaaledes ſom det nu foreligger, deres Stemme, udtalt Beſlagelse over, at det ikke har ſaaet et videre Omfang, og Ønſke om, at den Tid ikke maatte være fjern, hvor man atter kom til at beſkjæftige ſig med dette Afgiftsspørgsmaal, og hvor man ſaa kunde komme til at gaa en Del videre, end man er gaaet i Lovforſlaget denne Gang. Medens nogle ærede Talere have udtalt ſom deres Anſkuelse, at det vilde være det Rette at høre Skibsafgiften i ſin Helhed, er det fra anden Side udtalt, at det vilde være det Rigtigſte, eller at man i alt Fald maatte være tilfreds med, at den udenrigſke Skibsafgift blev hevet med det halve Beløb. Jeg beklager kun, at ingen af de ærede Talere, ſom have udtalt ſig om dette Spørgsmaal, har nævnt — men det er maatte, fordi de have anſet det for overflødigt, ſom Noget, der fulgte af ſig ſelv — at der da

ogſaa kunde være Anledning til at ſøge et Beberlag, i alt Fald delviſ, for Statskaſſen for Tabet af denne betydelige Afgift. Jeg vil haabe, at det har været den ſtiltiende Forudsætning, idet det jo fra min Side gjentagne Gange, ja, jeg tror at kunne ſige, altid, naar dette Spørgsmaal er kommet frem, har været gjort gjældende, at den udenrigſke Skibsafgift giver en ſaa betydelig Statsindtægt, at det ikke vil være rigtigt at lade den fare uden nogetſomhelſt Beberlag. Hvad der heller ikke fra de ærede Medlemmers Side denne Gang er traadt beſtemt frem i Forhandlingen, er Ønſket om, at en Ophævelse af den udenrigſke Skibsafgift fra danſk Side maatte medføre eller, om man vil være betinget af, at Nabolandene tilſtaa Skibsfarten paa Danmark for deres Vedkommende en lignende Lettelse. Det er denne Gjenſidighed, der har været meget omtalt ved Sagens 2den og 3die Behandling her, men ſom der ikke er ſlaaet paa denne Gang ved Forhandlingen, hvad der heller ikke behøvedes, da Emnet jo egentlig ikke ligger for. For at undgaa fremtidige Gjentagelser, ønsker jeg imidlertid kun at udtale, at mit Standpunkt med Henſyn til Forlangendet om Gjenſidighed er ganſke det Samme, ſom det var, da jeg udtalte mig derom ved Sagens 2den eller 3die Behandling. Min beſtemte Grund dertil er den, at jeg ikke ſer rettere end, at en Ophævelse af den udenlandske Skibsafgift for vort Vedkommende ikke vil bringe de danſke Borgere det ſamme plus, ſom den vil bringe et minus for Statskaſſen, med andre Ord: at en Del af det, Statskaſſen taber, kommer Fremmede til Gode. Det er ſærlig af den Grund, at jeg maatte anſe det for at være ønskeligt, at en Ophævelse af den fremmede Skibsafgift kom til at gaa Haand i Haand med Ophævelſen af den danſke. Naar jeg ſiger den fremmede Skibsfart, mener jeg ſelvfølgelig derved de Afgifter, der i fremmede Lande ſvare til vor Skibsafgift; thi, ſom beſkjendt, opkræves diſſe Afgifter under forſkjellige Navne. I 1863 enedes man her i Landet om at ſlaa alle diſſe Afgifter ſammen til een under dette Navn Skibsafgift, f. Ex. Fyrafgift, Laſtepenge oſv.; men, ſom beſkjendt, opkræves diſſe Afgifter i andre Lande under meget forſkjellige Navne og ogſaa meget hyppigt paa et meget forſkjelligt Grundlag fra det, hvorpaa de opkræves her. Afgiften her kræves kun af Beſtuvningen, Afgiften i Ulandet kræves undertiden ogſaa af Beſtedrægtigheden uden Henſyn til Beſtuvningen, ikke at tale om, at den ogſaa kræves idetmindſte i eet Land i Forhold til Antallet af Fyr, ſom vedkommende Skib har paſſeret, alſaa paa meget forſjellig Maade og under meget forſjellige Benævnelſer. Men ſaa meget forekommer mig at være ganſke klart, at, naar vi ſtulle høſte den fulde Nytte af Ophævelſen af Skibsafgiften, ſaa maa den ikke blot være en enſidig danſk Ophævelse af Skibsafgiften,